

N:o 79.

Af herr **E. Svensson** från Karlskrona, angående skrifvelse till Kongl. Maj:t om utarbetande af förslag till tillägg uti 25 § af gällande folkskolestadga m. m.

Det torde vara en obestridd sanning, att löneförmånerna för lärarepersonalen vid våra folkskolor icke äro allt för högt tilltagna, utan är det oftast så, att för en folkskolelärare med familj den nätt opp är tillräcklig för det nödvändigaste, och kan sålunda ej lemna något till öfvers, då sjukdom inträder och hindrar läraren att bestrida sin tjänst. Att sådana förhållanden skola verka nedstämmande på lynne och handlingskraft, bidragande till att läraren fullgör sitt tunga och ansvarsfulla kall icke med fröjd utan med suckan, samt i sin mån menligt och hämmande inverka på skolans sunda utveckling, är tydligt.

Sådana förhållandena nu i allmänhet äro, är lärarepersonalen vid folkskolorna pligtig att, då sjukdomsförfall inträffar, själf aflöna sin tjänstförrättare, hvartill stundom större delen af lönen utgår. Har denna under helsans dagar varit knapp, torde den under sjukdom, som alltid medför dryga utgifter, blifva otillräcklig.

På åtskilliga andra områden, der den ordinarie tjensteinnehafvaren genom sjukdom hindras att förrätta sin tjänst, äro förhållanden helt annorlunda. Så afstå t. ex. lärarne vid de allmänna läroverken, förutom tjenstgöringspenningar, endast en fjerdedel af lönen, då de på grund af styrkt sjukdom hindras att förrätta sin tjänst, och civile tjenstemän i allmänhet afstå vid liknande fall endast en fjerdedel af lönen, då icke lönen utgår i lön och tjenstgöringspenningar, uti hvilket senare fall endast tjenstgöringspenningarne afstås.

Inom en del församlingar är uti respektive skolreglementen stadgadt, att då lärare genom sjukdomsfall äro förhindrade att sin tjänst förrätta, åligger det skolrådet ombesörja, att undervisningen upprätthålles och att det ankommer på kyrkostämman att besluta, om och till hvad belopp, begränsadt inom en fjerdedel af lärarens kontanta lön, afdrag må ega rum å lönen för aflöning af tjänstförrättare.

Emellertid äfven der församlingarne skulle vara nog välvilliga att åtaga sig en sådan utgift för undervisningens upprätthållande under lärares sjukdom, torde ett sådant åtagande blifva för dem ganska betungande, synnerligast i de fall, der flera sjukdomsfall, som kunna räcka längre tider, inom samma församling inträffa, hvadan det synes mig som erforderliga medel till bekostande af tjänstförrättare under sjukdomsfall för ordinarie lärarepersonalen vid folkskolan borde utgå af statsmedel.

Med anledning af hvad jag här ofvan haft äran anföra, tager jag mig friheten vördsamt föreslå,

att Riksdagen uti skrifvelse till Kongl. Maj:t ville anhålla:

att Kongl. Maj:t täcktes till nästkommande riksdag afgifva förslag till sådant tillägg uti § 25 af folkskolestadgan af den 20 januari 1882, att för den af ordinarie lärarepersonalen vid rikets folkskolor, som icke vid sjukdomstillfället är berättigad till hel pension från folkskolelärarnes pensionsinrättning, må vid sjukdomsfall, som styrkes af läkarebetyg, till tjänstförrättares aflöning icke afdragas större belopp än *högst* en fjerdedel af kontanta lönen; samt

att Kongl. Maj:t, efter erforderlig utredning täcktes afgifva proposition för utgående från statsverket af de medel, som blifva en följd af ofvanstående förändring.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 24 januari 1890.

Edv. Svensson
från Karlskrona.

Häruti instämma:

A. F. Liljeholm. A. F. Broström. Joh. Nydahl. J. A. Lundström.